

Dansk
LUFTVÆRN
Blad

JULI-AUGUST 1945 • 4. AARGANG • NR. 9

En dansker, der arbejdede i Hamborg, beskrev efter befrielsen, hvordan det var at gennemleve et af de store allierede bombeangreb på byen

Et bombeangreb på Hamborg

Et flyverangreb opleves gennem øret. Larmen fra maskinernes motor, den hvinende fløjten fra nedstyrtende bomber og luftminer, der eksploderer i dundrende drøn, fylder tilhøreren, efterhånden som bombenedslagene nærmer sig huset, med en panikagtig skræk. Falder der en bombe i nærheden, er det som hele huset får et heftigt feberanfald. Døre klapper, vinduer klirrer, og væggene synes ikke af sten men af pap, der bølger i blæst.

Sekunderne før bomberne falder, er lidelsesfulde. Nogle søger dækning i kælderhjørner eller under dørkarmene, andre søger hvileløst det sted, deres gode engel vil hviske er sikrest. Men den gode engel er tavs. Også hun ved, at alt nu beror på et tilfælde, og at udløsningen af en bombe en brøkdelt af et sekund tidligere eller senere kan betyde døden.

Nu udsletter den skingrende fløjten fra et hundrede nedstyrtende bomber enhver tanke. Hjerterne hamrer, så det sortner for øjnene, og flere kaster sig fladt ned på gulvet, til bomberne eksploderer, og hede pust som fra åbne ildovne står ind i kælderen. Kvinderne skrigger, og mændene tænder med rystende hænder en cigaret. Endnu en gang har skæbnen været dem nådig.

Tankerne samler sig om dem, der kvaltes af kalkstøv, af nedstyrtende murmasser, af manglende lufttilførsler, eller stegtes til døde i et brændende hus' kælder. Den, der har set sådanne store, sortbrændte brød i menneskeform, har det ikke godt. Hvor let kan det ikke blive hans egen skæbne.

Har minutterne været lange som timer i kældrene, så er timerne korte som minutter, når man kommer op derfra. Alle må i forbindelse med slægt og venner og derefter hen og se ødelæggelserne. I nogle bydele brænder husrækker med en hvid ild, som var murene oversprøjtet med benzin, andre steder ses kun sort røg, der skjuler himlen.

Folk er kravlet op på tagene og ser ud over byen, hvor der lyser ildfontæner i parker og haver. Selv gadernes asfalt brænder. Dette er inferno. Dette er en by i helvede, hvor de fordømte brænder op som fakler eller knuses af nedstyrtende murmasser.

I den vestlige del af byen er en bunker blevet hårdt ramt. Folk har i panik presset sig ud for så at blive dræbt lige udenfor. Lig ligger spredt på gaden, flere uden en trevl på kroppen. Det er lufttrykket fra eksploderende bomber, der har flået klæderne af. Ansigterne er underlige tomme i udtrykket, med munde, der vrænger et smil, og øjne, der stirrer mod himlen. Folk ser på de døde og synes at tænke: Godt, det ikke blev mig. Men inderst inde hvisker en stemme: Ja, du lever, men hvor længe?